

af de Herrer, der i deres Liv har været saa uheldig at komme i Berøring med sindsfugte Folk, vil have gjort, nemlig at det er overmaade sjældent, at sindsfugte Folk selv ville erkjende, at de befinde sig i denne Tilstand, men ere meget mere i Almindelighed tilbøjelige til at tro, at de ikke ere det, og at det er af Ondskabssuldighed og Forsølgelse af Andre, at de blive betragtede og behandlede som saadanne. Jeg skal endnu til Slutning tilføje, at for saa vidt som det maatte ønskes, skal jeg selvfølgelig skaffe det ærede Udvalg en Udskrift af Forhøretne ovre fra Jurisdiktionen, saaledes at det selv kan se, hvorledes der er tilgaaet med den hele Sag.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (Fischer): Blandt Indstillingerne af Udvalget angaar Nr. 2 Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet. Der er her foreslaaet en Henvisning til Kirke- og Undervisningsministerens Overveelse, og en Sammenligning med de Udtryk, der ere brugte ved de andre Henvisninger, giver jo det Resultat, at der er brugt andre Ord her, end der sædvanlig benyttes. Jeg sølte mig strax overbevist om, at dette hidrørte fra Wimmets særegne Bestaffenhed, og hvad et æret Medlem af Udvalget har udtalt derom, bekræfter jo fuldkommen Rigtigheden af denne Opfattelse. — Jeg skal da i al Korthed tillade mig at gjøre opmærksom paa, at det er to forskellige Spørgsmaal, der her omhandles, af hvilke det første maa anses for at være et rent folkekirkeligt Anliggende. Det gaar jo nemlig ud paa Ophevelse af Konfirmationstvingen og den dertil hørende Forberedelse som Betingelse for Deltagelse i Nadverens Sakrament. Ved nærmere Overveelse vil man jo let se, at det Spørgsmaal, her er reist, er et for Folketirkens indre Spørgsmaal. Naar man altsaa opfordrer mig til at tage dette Spørgsmaal under Overveelse, saa henvises jeg jo derved til at forelægge Folketirken denne Sag til Drøftelse. Men nu vide de Herrer jo, at jeg her befinder mig i det uheldige Tilfælde, at jeg ikke kan spørge saaledes, at jeg faar noget Svar fra Folketirken, fordi denne mangler et Organ til at give Svar. — Det andet Spørgsmaal angaar borgerlig Bistelse mellem to Medlemmer af Folketirken (Modsigelse). Ja, jeg opfatter Spørgsmaalet saaledes (A. H. Nielsen: Det er ikke rigtigt. Bille: So, det er Meningen efter Andragendet.) Ja, jeg kan ikke forstaa det anderledes. Jeg gjør da opmærksom paa, at dette Spørgsmaal vistnok har to Sider, men at det paa den ene Side er et Folketirken nært vedrørende Spørgsmaal. Med disse Bemærkninger skal jeg henstille til Thinget, hvorvidt det finder det rigtigt at vedtage Henvisningen.

Bille: Jeg ønsker først at gjøre nogle Bemærkninger om den Maade, hvorpaa Andragender behandles her i Folkethinget og særlig i Udval-

get. Det er jo nu nogle Aar siden, at man skred til Udførelsen af den Beslutning, at der skulde nedsættes et særligt Udvalg, til hvilket alle Andragender, som ikke maatte blive henvisne til særlig nedsatte Udvalgs vedkommende andre Ting, vilde være at henvisse, og denne Foranstaltning blev gennemført, uagtet der fra forskellige Sider fremkom stærke Indsigelser derimod, Indsigelser, som det er min Overbevisning, at Praxis i høi Grad har stadfæstet Rigtigheden af, og som navnlig de her foreslaaede Indstillinger og Referater af Andragender synes mig i høi Grad at godkende. Men efter at et saadant Andragende-Udvalg er blevet nedsat, anser jeg det rigtignok for at være nødvendigt, at der ogsaa med Hensyn til dets Arbejde uddanner sig en vis bestemt Praxis, som kan siges at være nogenlunde tilfredsstillende, at det ikke kommer til at bero alene paa Tilfældigheder og Udvalgets større eller mindre Oplagthed til Arbejdet, om der kommer nogen Betænkning fra Udvalget, og naar den kommer. Sagen er nemlig, at, efter at et saadant Andragende i Udvalget er nedsat, blive Andragender angaaende en Mængde Forhold henvisne til det, medens under andre Omstændigheder, naar intet slikt Udvalg var nedsat, de Spørgsmaal, der vare berørte i Andragenderne, kunde ventes at blive gjorte til Gjenstand for Opmærksomhed enten af enkelte Medlemmer eller af andre Udvalg. Andragende-Udvalget har saaledes ikke alene en Ret, men tillige en Pligt, og det er om denne Pligt, jeg gjerne ønskede at yttre mig. I forrige Samling afgav Andragende-Udvalget slet ingen Betænkning, og Følgen deraf var altsaa, at en Del Andragender, som vare indkomne til Rigsdagen, ikke opnaaede nogen som helst Besvarelse, skjøndt det dog maa antages at være Folkethingets Mening, siden det har nedsat et særligt Udvalg, at ethvert Andragende skal finde en saadan Afgjørelse, en Afvisning eller en Henvisning, en Paraaden eller en Anbefaling, efter som det nu kan træffe sig. Der er blandt de Andragender, der nu refereres af Udvalget, forskellige, — i alt Fald veed jeg et — som allerede i Fjor vare indsendte til Folkethinget, men om hvilke der den Gang ingen Betænkning afgaves. I Aar er Betænkningen afgiven og det i de allerførste Dage af Sessionen. Om det Uheldige deri have vi et Vidnesbyrd i den Uttring, der nylig faldt fra den ærede Conscilspræsident og Finantsminister, idet han erklærede, at, saafremt en Indstilling fra Udvalget var fremkommen tidligere og, som han formodede, tiltraadt tidligere af Thinget, vilde han allerede i denne Samling have været i Stand til at udføre de Skridt, Folkethinget ønskede, medens der nu paa Grund af den lange Udsættelse maatte finde en yderligere Udsættelse Sted til næste Samling. Det er ganske rigtigt, at der i Finantsudvalget har gjort sig den Praxis gjældende, at man venter med de til det henvisne Andragender indtil det Allersidste og først